

»Rolní pokladna býv. měšťanů v Č.«, která nebyla rozhodnutím nejvyššího soudu uznána za totožnou s »Měšťanskou rolní pokladnou v Č.«, ani za její oprávněnou nástupkyni — kdežto samosprávný úřad rozhodoval o záležitosti původní »Měšťanské rolní pokladny v Č.« v poměru k obci Č.

Také věcně upravují jak řádné soudy, tak i nálezy osk různé právní poměry a z různých právních důvodů a titulů a to každý z těchto orgánů v mezích své vlastní příslušnosti a nelze při tom přehlédnouti, že v soudním sporu nebylo rozhodnutím nejvyššího soudu ani vlastnické právo k sporným pozemkům přiznáno »Rolní pokladně bývalých měšťanů v Č.«, ani jeho ochrana, nýbrž že byla žaloba její věcně zamítnuta.

Hledí-li se však k úkonům a k podstatě jejich nálezů, nelze dospěti k závěru, že by si oba osvojovaly příslušnost k rozhodování o téže záležitosti a proto nelze také mluvit o kladném kompetenčním konfliktu mezi nimi, pro nějž není tu zákonných podmínek § 4 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. Bylo proto návrh Měšťanské rolní pokladny v Č. podle § 6 tohoto zák. jako nepřipustný zamítnouti.

LXVI. Záporný kompetenční konflikt, jenž vzešel tím, že zemský úřad v Praze popřel příslušnost politických úřadů k rozhodování o nároku Jindřicha H. v H. na náhradu škody způsobené obcí (resp. jejími policejními orgány) nedostatečným uložením vyklizených věcí (§ 5 zák. č. 51/25), ačkoliv před tím nejvyšší soud v Brně uznal, že uvedená záležitost nepatří na pořad práva.

(Rozsudek ze dne 11. prosince 1930 č. 665.)

Výrok: Příslušným rozhodnouti o nároku na náhradu škody jest úřad správní, o výši této náhrady řádný soud.

Důvody: Podle § 5 (1) zák. z 31. března 1925 č. 51 Sb. o odkladu exekučního vyklizení místností jest, nemá-li ten, kdo byl vystěhován z dosavadních místností, kam by složil své věci, povinna obec, ve které dojde k vystěhování, neprodleně řádně uložit vyklizené věci potud, než jimi oprávněný naloží jinak.

Důvod, ze kterého povinnost tato uložena byla obci, nelze hledati toliko v úmyslu zajistiti uchovatele vyklizených věcí, nýbrž především v úmyslu zabezpečiti veřejný klid a pořádek, jak plyne z této úvahy:

Zákon č. 51/25, který tím, že připouští odklad exekuce vyklizením najatých neb užívaných místností, jest sám opatřením ve prospěch nájemníků, byl vydán za platnosti zákona o ochraně nájemníků, tedy v době, kdy zákonodárce přiznává nájemníkům zvláštní ochranu. V této době nutno počítati s tím, že ponechání vyklizených věcí exekučně vystěhovaného nájemníka na veřejném prostranství, zejména slouží-li toto účelům komunikačním, mohlo by — vedle újmy pro obecnou frekvenci — způsobiti veřejné pohoršení hospodářsky slabých vrstev a vyvolati jejich projevy rušící veřejný klid a pořádek. Dlužno proto legislativní motiv ustanovení, jímž se obci ukládá, aby se neprodleně o ulo-

žení vyklizených věcí postarala, spatřovati i ve snaze, aby se předešlo ohrožení veřejného klidu a pořádku. Je-li však zmíněná povinnost obci uložena také za účelem zachování veřejného klidu a pořádku, náleží tato povinnost do rámce úkonů policie místní (§§ 28, 59 a 60 čes. obec. zřiz.), které má na zřeteli ustanovení § 37 čes. obec. zřízení. K prostředkům policie místní ve smyslu právě cit. zákonných ustanovení počítati sluší netoliko policejní rozkazy a zákazy, nýbrž i jiná opatření k dosažení policejního účelu směřující, jak plyne z následující úvahy:

Zákon ze 14. července 1927 č. 125 Sb. o organizaci politické správy zabývá se v hlavě první, části první pojmem »policie« a ustanovuje v článku 2. odst. (1): »Ministerstvo vnitra a politické úřady jemu podřízené jsou povinny — pokud to není neb nebude uloženo jiným úřadům nebo orgánům — bdíti nad veřejným pořádkem, klidem, bezpečností a veřejnou mravností a odvracetí v tomto směru všeliká nebezpečnosti i odstraniti nastalé poruchy« a v článku 3. odst. (1): »Za účely uvedenými v článku 2. mohou politické úřady ve svých úředních obvodech vydávati — vyjma příkazy nutné a neodkladné se schválením zemského úřadu — příkazy a zákazy v zájmu veřejném nutné, jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy, a mohou na nedbání takových příkazů a zákazů stanoviti tresty . . .«

Při řešení sporné otázky nezáleží však na tom, jak vymezen jest pojem policie v právě uvedené normě, ani jak se ustálil celkem všeobecně ve století XX., nýbrž rozhodné jest, co rozumělo »policíí« obecné zřízení české. Při výkladu výrazu »policie«, používaného v českém obecním zřízení, dlužno uvážiti, že jde o zákon pocházející z let šedesátých minulého století, kdy pojem »policie« vykládán byl mnohem širě, než jak se ustálil v době pozdější a kdy do kompetence policejní spadal nejen dozor nad zachováním resp. obnovením policejně bezvadného stavu (t. zv. policie vrchnostenská), nýbrž i péče o udržení event. zlepšení tohoto stavu (t. zv. policie veřejné péče). Použil-li tedy zákonodárce v § 37 obec. zřízení výrazu »policie místní«, nutno pojmu tomu rozuměti v širším právě zmíněném smyslu, t. j. že policií jsou nejen vrchnostenská správa, nýbrž i péče o náležité splnění věcných úkonů, obci uložených. Týmž názor ohledně výkladu pojmu policie ve smyslu čes. obecního zřízení vyslovil i býv. ss v nál. Budw. č. 9764 A/1913 a nss v nál. Boh. A 5158/25.

Podle 1. odst. § 37 má obec, vykonává-li policii místní, nahraditi veškerou škodu, která by komu vzešla z opomenutí povinností, jež ukládá obci zákonná policie místní (§ 36). Kompetenční norma o tom, kdo rozhoduje o této náhradě a o její výši, obsažena jest v 2. odst. § 37, který stanoví toto: »Zdali obec jest povinna dáti náhradu, rozhodne úřad politický po vyslyšení zastupitelstva okresního. Nestane-li se sjednocení o tom, mnoho-li náhrady se má dáti, budiž jí průchod zjednan pořadem práva«. Jest proto ve smyslu právě uvedeného zákonného předpisu, který jest, jak dovozeno bylo, v tomto případě rozhodný, příslušný k rozhodnutí, má-li Jindřich H. nárok na náhradu škody, vzniklé nedostatečným uložením vyklizených věcí, úřad správní a k rozhodnutí eventuálního sporu o výši této náhrady řádný soud.